

SOUMLAK STRÁŽCŮ

ASPIRIT
ANIMALS™

DRAČÍ OKO

SARWAT CHADDA

FRAGMENT

Spirit Animals: Soumrak strážců Dračí oko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarwat Chadda

Spirit Animals: Soumrak strážců – Dračí oko – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

SOUMLAK STRÁŽCŮ
SPIRIT
ANIMALS™

DRAČÍ
OKO

SOUMLAK STRÁŽCŮ
SPIRIT
ANIMALS™

DRAČÍ
OKO

Sarwat Chadda

FRAGMENT

Arktika

EURA

Transwick

Concorba

Zelený
hrad

Okaihi

AMAYA

ERDAS

Mým děvčatům
– S. Ch.

Sarwat Chadda
Spirit Animals: Soumrak Strážců
Dračí oko

Z anglického originálu *The Dragon's Eye, Spirit Animals: Fall of the Beasts*,
vydaného nakladatelstvím Scholastic Inc. v roce 2018, přeložil Václav Soukup.
Copyright © 2018 by Scholastic Inc.
All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.
SCHOLASTIC, SPIRIT ANIMALS and associated logos are trademarks and/or
registered trademarks of Scholastic Inc.
Translation © Václav Soukup, 2019

Vydalo nakladatelství Fragment v Praze roku 2019
ve společnosti Albatros Media, a. s.
ve sídlem Na Pankráci 30, Praha 4,
číslo publikace 35 963
Redigoval Štěpán Kovařík
Jazyková korektura Josef Šebek
Odpovědný redaktor Jakub Šedivý
Technická redaktorka Lucie Mikešová
Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Július Muránsky
1. vydání

Pro čtenáře od 11 let

www.fragment.cz
e-shop: www.albatrosmedia.cz
www.facebook.com/nakladatelstvi.fragment

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou
spotřebitelskou cenu.

ISBN tištěné verze 978-80-253-4314-2
ISBN e-knihy 978-80-253-4381-4 (1. zveřejnění, 2019)

ALBATROS MEDIA

1.

NA MOŘI

ROLAN SE ZAVRTĚL VE VISUTÉM LŮŽKU A MARNĚ SE SNAŽIL Rusnout. Hrubá pytlovina páchla, ale bylo to lepší než ležet na dřevěné podlaze; tu pokrývala tenká vrstva mořské vody, v níž pobíhaly krysy, okusující prsty na nohou a nechráněné uši.

Ve stísněném lodním vězení se moc nevětralo – měli tam pouze jedno zavřené kulaté okénko na vzdálenějším konci chodby. Vzduch byl dusný a páchl starou zatuchlinou.

Dřevěný trup přísežnického škuneru se houpal na vlnách a skřípěl. Pak se přidaly další zvuky: šlehnutí, prásknutí, výkřik.

„Už zase začala,“ poznamenal Conor.

Rolan neochotně otevřel oči. Chvilí mžoural, a jakmile se v příšeří celý rozkoukal, pohlédl na své přátele.

Shrbený Conor se opíral o mříže, ruce mu visely skrz zrezivělé železné tyče a hlavu měl natočenou ke hluku nahore.

Když se výkřik ozval znovu, svrástil obličej.

Rolan se vykulil z visutého lůžka a prošel kolem Abeke, kterou výkřiky seshora probudily. Zaskřípala zuby. „Kordula...“ řekla. „Kordula *Laskavá*.“

Mej-lin se postavila k mřížím vedle Conora. Když se ozvalo další zaječení, hlasitější a pronikavější, šklubla sebou. „Chudák.“

„Jestli takhle bude pokračovat, brzo na lodi nezbude žádná posádka,“ řekl Rolan.

„Co podle tebe provedl?“ zeptala se Abeke.

Rolan pokrčil rameny. „Nemusel nic *provést*.“

Vzpomněl si, jak došlo k jejich zajetí v nilojské knihovně Maktabě, kde se potkali s Takodou a Xanthé. Pátrali po legendárním symbolu pouta, Krotiteli bouří. Když se jim ho však podařilo získat, byli zrazeni a zajati.

Přísežníci spoutali Takodu s Xanthé a naložili je na loď plující do Zeleného hradu, zatímco Rolana s přáteli poslali do Čungu.

Conor pohlédl na dřevěnou stěnu na místo, kam vyryl čárky. Bylo jich patnáct.

Zaslechli další šlehnutí a výkřik, který nyní přešel do úpěnlivého fňukání.

Patnáct dní v zajetí. Patnáct dní slýchali ten hrozný svist biče a řev všech nešťastníků, které se Kordula rozhodla trýznit třeba jen proto, že mohla.

Proč ale nemučila je? Rolana a jeho společníky nenáviděla, přesto si na nich svou krutost dosud nevybíjela. Dříve nebo později ji však bičování námořníků přestane bavit...

Potom sejde sem dolů a začne se věnovat jim.

Ale možná začne někým jiným.

Únavné dny v podpalubním vězení totiž netrávili sami. Přísežníci byli lovci odměn a očividně se jim dařilo.

Za Zelenopláštíky se zřejmě platilo dobře. Ve vedlejší cele drželi tři další, které na loď přivedli před pár dny. Nic povzbudivého se od nich ale Rolan s ostatními nedozvěděli.

Zaťukal na stěnu, která je od nich oddělovala. „Jsi vzhůru, Kofe?“

Ozvalo se zabručení a zaťukání. Pak kašel. „Jasně. Jak by někdo mohl spát přitom, co se tam nahoře děje?“

„Kde jsme to přestali?“ zeptal se Rolan.

Kofe se zasmál. Byl to upřímný dunivý smích a Rolan skrz dřevo cítil jeho vibrace. „Nejlepší jídlo, jaké jsi kdy jedl. Pro mě veverka, upečená na rožni v lesích na západ od Zeleného hradu.“

„To nezní kdovíjak výjimečně.“

„Měl jsem strašný hlad, hochu. Nahoře svítil měsíc, všude vládl naprostý klid. Nikde nikdo, jenom já a Smrkáč.“

Jeho spirituální zvíře zapištělo. Krysák Smrkáč se tu na rozdíl od ostatních cítil skoro jako doma.

Kromě Kofeho se ve vedlejší cele nacházela Lady Cranston, vzdálená příbuzná Trunswicků, a Salaman ze severní Niloje. Tři Zelenopláštíci Rolana a jeho přátele samozřejmě znali z doslechu. Jejich přítomnost byla povzbuzující.

„Myslíš, že je chytili všechny?“ zeptal se Rolan.

„Děláš si naděje, že nás přijdou zachránit?“ odpověděl Kofe. Vzdychl. „Kdo ví? Přísežníci tohle plánovali dlouho. Nás čapli takhle pozdě proto, že jsme plnili úkol daleko od Zeleného hradu. A takových, jako jsme my, bude víc. Nějací

Zelenopláštníci se určitě ještě skrývají, ale dokud jsou Olvan s Lenori pod zámekem, nevypadá to dobře. Jsme v tom sami, hochu.“

Jsme v tom sami. Na to byl Rolan zvyklý.

Ale nemělo se to odvíjet jinak? Byl Zelenopláštník. Jejich prastarý řád měl spojení všude, přesto padl během několika měsíců.

Ale některé věci se rozkládají zevnitř.

Mezi Zelenopláštníky pronikli podvodníci a odhalili jejich tajemství a slabiny. Vydávali se za členy řádu, ale pak přede všemi zavraždili čungského císaře, zrovna když byli Zelenopláštníci nejzranitelnější. Následovalo obvinění řádu a zavírání jeho členů do žalářů.

A teď byli uvězněni i oni.

Jedna cesta ke svobodě však Rolanovi zůstala.

Zavřel oči. Spojit se s Essix pro něj bylo čím dál lehčí. Ta v Niloji jako jediná unikla zajetí, tudíž letěla za lodí a sledovala, kam směřují.

Zanedlouho se ocitl v jejím těle a plachtil nad lodí. Vystoupal nahoru mezi mraky a srdce mu poskočilo radostí. Vítr mu svištěl v uších a narážel do sokolčina hladkého těla. Nebo do svého vlastního těla? Teď byli jedna bytost.

Essix vřískla, prudce klesla a jako střela prolétla hejnem vyděšených racků. Rolan se zasmál, když viděl, jak pobouřené skřehotají a rozpadá se jim formace. Essix jenom švihla konečky křídel a vyrazila pryč.

Byla to ryzí svoboda. Věděl, že neletí doopravdy – ve skutečnosti byl zavřený v páchnoucích útrobach lodí – ale srdce mu naplňovala taková radost, že se mohl nadšením zbláznit.

A rovněž cítil obrovskou pýchu. Které zvíře se mohlo rovnat Essix? Největšímu z Velkých strážců!

Když ji kdysi poprvé přivolal, neměli to spolu snadné. Závistivě sledoval, jak Mej-lin ovládá Dží, a žárlil na důvěrné, přirozené pouto mezi Conorem a Briganem.

Jako pouliční sirotek nikdy nic cenného neměl. Pak přivolal Velkého strážce, jednoho ze čtyř Padlých. Není snad přirozené, že takovému daru zpočátku nerozuměl?

Znal tehdy v Concorbě lidi, kteří také měli velké štěstí. Většinou však svoji příležitost prohýřili a velice brzy skončili tam, kde začali.

Ano, málem skončil podobně. Plánoval utéct ze Zeleného hradu, jakmile se mu naskytne příležitost. Přidat se k Zelenopláštíkům odmítal do Táríkovy smrti.

Přilnout k přátelům vyžadovalo hodně odvahy. Víc než tužil.

Dokázal si nyní představit Zelený hrad: věže obklopené mořem trávy, lesy, stáje a praporce, co se třepetají na cimbuřích.

Mnohokrát to také viděl očima Essix, když společně pracovali na svém poutu. Plachtily vzduchem mezi vrcholky stromů k hradu a sokolice nabírala rychlost. Stromy se k nim natahovaly, ale ona byla příliš rychlá, příliš mazaná na to, aby se nechala zachytit větvemi a haluzemi.

„Leť, kluku, leť! Leť pryč, jestli můžeš!“

Rolan rychle otevřel oči.

„Fíííí!“

Vystartoval ke dveřím cely. „Budeš ticho?!“

„Nevšímej si ho,“ poradila mu Abeke.

„Fíííí! Mávej, mávej, mávej a leť!“

Společně se Zelenopláštíky byl v podpalubí ještě někdo. Poslední vězeň.

Šílený stařík.

Pocházel z Čungu, a tak si s ním Mej-lin ze začátku pokoušela povídat. Stařík si jí ovšem nevšímal. Cívil před sebe, mumlal a občas se divoce zasmál. Námořníci z něj měli legraci, ale Rolan přemýšlel, proč tady je.

I teď zíral přes mříže a něco si šeptal. Když zachytil Rolanův upřený pohled, začal mávat rukama jako pták a se smíchem poskakoval po své malé cele.

„Jestli se odtud brzy nedostanu, skončím taky tak,“ stěžoval si Conor.

Dvířka na konci úzké chodby se otevřela.

Žebřík a malý prostor na podlaze pod ním ozářil sloupec světla. Rolanovi se rozslzely oči; denní světlo neviděl řadu dní. Ozvaly se hlasy a v otevřených dvířkách se objevila dvojice stínů. Jeden z nich byl ženský.

Rolan sevřel ruce v pěst. Třeba si pro něj dnes Kordula konečně přišla. Ale bez boje se odtud nehne. Podíval se na své spoláčnický a spatřil stejné odhodlání.

Avšak žena, která sestoupila do potměšlého podpalubí, nebyla Kordula Laskavá.

Byla to Kana.

Předtím jí říkali Anka. Mysleli si, že je to Zelenopláštice. Považovali ji za kamarádku. Ale od samého začátku to byla lež. Ve skutečnosti byla kapitánkou Přísežníků – žoldáků, kteří je celou dobu neúnavně pronásledovali. A stejně jako všichni vysoce postavení Přísežníci i ona nesla titul, který odporoval její skutečné povaze: Kana Čestná.

Kana na rozdíl od ostatních nosila pouze jednoduchou černou uniformu bez mosazného límce a chráničů zápěstí.

Když ucítila, jaké pachy se drží v hlubinách vlhkého lodního trupu, nakrčila nos. Znechuceně odkopla kysu, která se jí opovážila čichat k botě, a koncem bojové hole otevřela kulaté okénko. Rolan pocítil náhlý závan čerstvého vzduchu.

Seshora někdo Kaně podal lucernu. Vzala si ji a posvítila před sebe. Když se všichni vězni přesunuli k mřížím cel, chladně a spokojeně se usmála. „Vidím, že jste se tu zabydleli.“

„Místa je tu dost,“ řekl Conor. „Nechceš jít dál?“

Kana přistoupila blíž, posvítila si lucernou a z bezpečné vzdálenosti si prohlédla jejich celu. „Váš výlet brzo skončí. Jsme nedaleko čungského pobřeží. Než zapadne slunce, budeme v docích.“ Usmála se. „Někdo se tam na vás už těší.“

Rolan se zamračil. „Někdo jako Kordula?“

„Kordula umí být neukázněná, to přiznávám,“ řekla Kana s povzdechem. „Měli byste mi být vděční, že jsem jí nedovolila sejít sem dolů a vybít si na vás své... nadšení. Nebylo to snadné.“

„Dovolila jsi jí mučit námořníky,“ odvětil Rolan.

Kana jen pokrčila rameny. Bolest několika neznámých námořníků pro ni nejspíš nic neznamenala.

Jak se do téhle šlamastyky dostali?

Rolan zachytil Kanin pohled. „Co Ctirad? Kordula se ven dostala. Co jste udělali s *ním*?“

Kana o chlup pozvedla obočí, ale jinak měla stále stejný výraz. „Už ho nevidíte.“

Rolan tomu nechtěl věřit. Pohlédl na Conora, který s jejich kamarádem vyrostl. Conor byl kdysi jeho sluhou; tehdy se Ctirad ještě jmenoval Devin Trunswick. Z nesnesitelného šlechtice se nakonec stal jejich spojencem a kamarádem. V Euře spolu našli prastarý artefakt – meč zvaný Dráp šelmy. Ctirad chtěl zabránit tomu, aby se dostal do rukou Korduly a Přísežníků, a tak zničil hrobku, kde byl meč ukrytý.

Ale Přísežníkům se ho podařilo ze zřícených trosk zachránit.

Teď ten meč používala Kordula. Rolan si neuměl představit nic horšího.

Komu se to snažil namluvit? Samozřejmě, že si uměl představit něco horšího. Snadno.

Většinu zelenopláštnických darů nyní měli vysoce postavení Přísežníci. Dráp šelmy, amulet jménem Srdce země a legendární korunu zvanou Krotitel bouří.

Zbývalo jen Dračí oko...

A teď už jim nikdo nebránil. Rolana s přáteli drželi pod zámek tady a Zelenopláštníky věznili v Zeleném hradě. Zastavit Přísežníky bylo nemožné.

Shora se ozval zvuk, jako když něco těžkého žuchne na podlahu, a křik utichl. Vzhledli k palubě.

„Zdá se, že Kordula se už vydováděla.“ Kana se otočila zpátky k žebríku. „Plavba je skoro za námi, děcka.“

Když odešla, dvířka se s bouchnutím zavřela a Rolan uslyšel zasunutí západky.

Conor zatřásl mřížemi. „Musíme něco udělat!“

Abeke mu položila ruku na rameno. „Šetři silami. Možná se nám naskytne vhodná příležitost později.“

„Ale co když ne?“

Větrník z otevřeného kulatého okénka vanul slabě, ale Rolan za něj byl vděčný i tak. Někde venku vřeštěli rackové, což znamenalo, že se loď blíží k pevnině.

Kdo na ně čekal v Čungu? Přísežníci byli žoldáci, ale dlouho pracovali pro různé vlády v Erdasu. Rolan měl skličující pocit.

Jediná osoba, která mu přicházela na mysl, byla princezna Song, dcera císaře. Naposledy ji viděli krátce po smrti jejího otce, kdy byla vyděšená a zlomená. Přestože předtím Zelenopláštníky podporovala, nakonec to byla ona, kdo nařídil jejich zatčení.

Rolan zamžoural na malý kruh světla na vzdálenějším konci chodby. „Nechala otevřené okénko.“

Mej-lin vzhlédl. „I kdybychom se k němu dostali, je moc malé.“

Rolan se usmál. „Malé pro nás. Ale ne pro Essix. Celou dobu za námi letí z Niloje.“

„Ale jak nám teď může pomoci?“ zeptal se Conor.

„Může varovat Zelený hrad. Zelenopláštníci tam jsou sice zavření, ale jiné spojence nemáme. Možná by k nám někoho mohla přivést.“

Rolan hvízdal a doufal, že dvířka jsou dost tlustá, aby písknutí utlumila. Chvilí napjatě čekal, ale žádní Přísežníci je zkontrolovat nepřišli... zato v kulatém okénku se objevil stín.

Dovnitř nakoukla velká sokolice. Zatřepala křídly a začala se upravovat.

„Na to nemáme čas, Essix,“ řekl Rolan a natáhl ruku skrz mřížku k otevřenému okénku. V prstech svíral vzkaz, na-

škrábaný na kousku kůže, který si vytrhl z boty. „Mohla by sis to vzít?“

Essix zaskřehotala a skočila do kajuty. Sebrala mu útržek z ruky a přistála na podlaze hned vedle mříží.

Abeke se zazubila. „Řekla bych, že tohle znamená ano.“

Rolan se usmál, poklekl a vzal si útržek zpátky. „Asi bude lepší, když to nebudeš muset celou cestu držet v zobáku.“

Omotal jí útržek kolem nohy a pevně ho k ní přivázal dalším proužkem kůže. Pak jí pohlédl do jasných očí. „Píšu tam, že jsme zpátky v Čungu a že Přísežníci mají tři z relikvií.“

Essix pokývala hlavou a poté vyskočila do vzduchu. Stačilo jí jednou máchnout křídly a vylétla úzkým otvorem pryč.

Rolanovi se v hlavě samovolně vyjevil obraz:

Plachtil nad vlnami a hleděl na svět jejíma očima. Když pohlédl sám na sebe, na svůj malý obličej natahující se za světlem, jež pronikalo do podpalubí otevřeným kulatým okénkem, polekal se.

Žasl nad tím, jak skvělý má jeho sokolice zrak, jak detailně vidí svět. Barvy byly jasnější a všechno zřetelnější a ostřejší. Sluneční paprsky prosvítaly skrz mraky a dopadaly na vodní tříšť, která se odrážela od lesknoucího se lodního trupu, zatímco se zakusoval do vln. Kapičky vody na okamžik strnuly ve vzduchu, zazářily jako rubíny a poté se znovu spojily s mořem.

Rolan zavrával, ale Conor jej zachytil a tázavě na něj pohlédl. „Jsi v pohodě?“

Rolan sokolici letmo zahlédl plachtit nad vlnami. Pak vystoupala kolmo vzhůru a byla pryč.

Otočil se a uviděl, jak se na něj všichni tři s očekáváním dívají. „Bude to trvat den nebo dva, než doletí do Zeleného hradu. I kdyby nám ale někdo vyrazil na pomoc, cesta bude dlouhá.“

Mej-lin vzdychla. „Takže jsme v tom sami?“

Rolan pokrčil rameny a snažil se tvářit sebevědomě. „Jako vždycky, ne?“

Na palubě se ozval křik.

Rolanovi se neklidně rozbušilo srdce. „Myslíš, že se Kordula pustila do někoho dalšího?“

Po dřevěných prknech nad nimi přeběhly bosé nohy. Nebyly to zmučené výkřiky, nýbrž pořávání rozkazů. Kormidlo obrátilo vrzající loď proti vlnám.

„Ne,“ odpověděla Mej-lin. „Připlouváme do přístavu.“

Námořníci věděli co dělat. Spěšně pobíhali po hlavní palubě navzdory přítomnosti hroživé Korduly, nebo možná kvůli ní.

O chvílku později za chřestění řetězů spustili kotvy. Rolan slyšel jejich hlasité šplouchání do vody. Vzduchem svištěla lana a loď se neustále různě nakláněla, jak ji lodivod naváděl k přístavní hrázi.

Dvířka se otevřela. Tentokrát to byla Kordula.

Boty měla od krve.

Dovnitř s ní vstoupili tři námořníci; jeden měl svázané ruce a dva drželi tasené meče. Kordula si v ruce pohrávala s Drápem šelmy.

Rolan jí pohlédl do očí. „Doufám, že se o ten meč dobře staráš. Brzo ho budeme chtít zpátky.“

Kordula ho trochu povytáhla z pochvy a na stříbrném ostří se zalesklo světlo pochodně. „Klidně mi ho zkus vzít.“

Hledá záminku, aby ho mohla použít.

Nehodlal jí udělat radost. Zatím. Ale dříve nebo později se možná naskytne vhodná příležitost.

Námořníci Zelenopláštníky jednoho po druhém spoutali. Kordula se celou dobu netrpělivě ohlížela přes rameno.

Vylézt z trupu se svázanýma rukama nebylo jednoduché, ale Rolan to zvládl. Zamrkal, jelikož ho oslepilo slunce.

Chvíli trvalo, než světlu přivykl. Týdny je drželi takřka ve tmě, takže ho oslňovalo i večerní nebe.

Ostatní trpěli stejně, ale nakonec se rozkoukali.

Nacházeli se v přírodní zátocě půlkruhovitého tvaru, kterou lemovaly vysoké útesy. V docích stáli vyrovnaní Přísežníci. Kromě jejich lodi tam kotvila pouze dvě mnohem menší plavidla a shluk člunů, pohupujících se na vlnách. Vzhůru se klikatily schody vytesané do skály.

Nahoře útesům vévodil elegantní palác. Měl podlouhlý, robustní vzhled se zavěšenou plošinou na konci útesu.

„To je... nádhera,“ vydechl Rolan.

„Sin Kchao Taj,“ řekla Mej-lin smutně. „Císařův letní palác.“

LETNÍ PALÁC

KORDULA POSTRČILA CONORA PO PŘÍSTAVNÍM MŮSTKU. „Pohni sebou.“

Conor se na ni prudce otočil a zkřivil rty. „Půjdu svým vlastním tempem.“

Kordula se nasupila. Brnění Přísežníků se obvykle skládalo z mosazného límce a chráničů zápěstí, avšak Kordule se navíc na botách leskly chrániče holení, na stehnech měla připásané pláty a od ramen pod pás ji kryla kroužková zbroj.

Kordula sebou podrážděně šklubla a výhružně sevřela Dráp šelmy. Conor se však v cele tísnil moc dlouho. Vyrůstal jako pasáček a byl zvyklý na nebe nad hlavou a trávu pod nohama. Pobyt ve vězení snášel ještě hůř než zbytek jeho přátel.

Jestli Kordula chtěla boj, byl připravený jí ho s radostí dopřát, řetězy neřetězy.

Kana mezi ně vstoupila. Přimhouřenýma očima pohlédla na Conora. „Nějaké potíže?“

Mej-lin Conorovi sáhla na paži. „Teď ne,“ hlesla.

Nakonec všichni čtyři opustili loď a vstoupili do doků.

Za nimi šli Kofe, Lady Cranston a Salaman a na konci se coural onen šílený stařík. S nohama do „O“ se belhal po přístavním můstku a vyhublé ruce měl spoutané. Vzhledem k jeho muší váze působilo komicky, jak byl sehnutý. Když vstoupil na oblázkovou pláž, kousl se do vousů a zamračil se. Pak smutně pohlédl na Conora. „Bolí mě nožičky.“

„Tak sis měl vzít sandály.“

Stařík pohlédl na palác. „Co takhle na zádech?“

„Až nahoru? Mohl bych tě upustit.“

Kofe pokrčil rameny. „Já tě ponesu, staříku. Jen se nekruf.“

Tři dospělé Zelenopláštníky si Conor doposud nemohl pořádně prohlédnout. Kofe byl stejný jako jeho hlas – mohutný. Vousy měl protkané šedinami, ale byl svalnatý, a soudě podle jizev, prošel mnoha bitvami. Conor znal takové lidi – staří pastevci se zvrásněnou a drsnou kůží, kteří spali pod širákem po celý rok.

Zato Lady Cranston byla jiná, než čekal. Měla mírný, kultivovaný hlas a používala knižní slova, takže si ji představoval jako vysokou, jemnou šlechtičnu, oděnou v kožešinách a hedvábí. Místo toho spatřil ženu ve středních letech oblečenou v těžké tunice, s ošoupanýma botama a tváří tvrdou jako kámen. Modré oči se jí bystře blýskaly. Navzdory poutům si zahákla prsty za opasek. Conor získal silný dojem, že ty okovy by jí v boji moc neomezovaly.

Třetí z jejich trojice, Salaman, mu připomínal Táríka. Connor vrhl letmý pohled na Rolana. Podle výrazu jeho tváře odhadl, že myslí na totéž.

Salaman byl štíhlý a měl snědou pleť. Vypadal o hodně starší než ostatní, a to ostatní nijak mladí nebyli. Vousy měl úplně bílé, krátké a upravené. Nevypadal seschlý léty, spíše naopak; věk jako by ho zbavil slabin.

Conor se domníval, že kdyby měl Tárik staršího bratra, vypadal by hodně jako Salaman.

Tři starší Zelenopláštníci byli skvěle sehraní. Nepotřebovali spolu mluvit, stačily jim pohledy, kývnutí a další tichá gesta.

Co plánovali? Útěk?

Soudě podle toho, jak s nimi zacházeli Přísežníci – opatrně, dokonce trochu vystrašeně – se to nejevilo zas tak nereálné.

Stařík se vyškrábal Kofemu na záda. Pro Zelenopláštníka to bylo jako nic.

Conor pohledem zkontroloval své znamení. Brigán mu ležel na předloktí. Měl obrovskou chuť velkého vlka okamžitě přivolat. Po týdnech v lodním vězení toužil pořádně se s ním proběhnout.

V duchu se pousmál. Proběhnout se a možná nadělat trochu paseky...

Rolan zachytil jeho pohled, ale zavrtěl hlavou.

Úsměv Conorovi zvadl a zamračil se. Rolan měl pravdu. Jak daleko by se v těch řetězech dostali? Ale stejně ho čekání na vhodnou příležitost nebavilo. Docházela mu trpělivost. Všechny svaly ho svrběly, jak se jim zoufale chtělo pracovat. Utíkat. Bojovat. Ukázat Přísežníkům, co on a jeho přátelé skutečně dovedou.

Kana k němu přistoupila. „Nevymýšlej žádné hlouposti, Conore.“

Conor se usmál a zhluboka se nadechl. „Jaké hlouposti? Jenom si užívám čerstvý vzduch.“

„Chci, abys to zvíře nechal spát tam, kde je, rozumíme si?“

„Nebo co?“

Kývla hlavou k řadě námořníků v docích. Všichni drželi nabitě kuše.

„Mají dobrou mušku,“ řekla Kana, „a nadělali by z tvého spirituálního zvířete řešeto.“

Conor se zamračil. „Jsi si jistá, že by všichni stříleli na *Brigana*? Co kdyby se jeden z nich náhodou rozhodl vyslat šipku na Kordulu? Moc přátel si nedělá, vid’?“

Kana se zamračila a postupně zkontrolovala pouta každému z nich. Mej-lin se naklonila ke Conorovi: „Ty nám taky moc nových přátel nezískáváš.“

„To jsem už zkoušel a podívej, jak to dopadlo.“ Conor se zašklebil. „Jen trochu odmlouvám, Mej-lin. Ona si to zaslouží.“

„Jasně, ale my teď potřebujeme, aby přestala dávat pozor. Když do ní rýpeš, jenom ji tím udržuješ v bdělosti. Když se budeme chovat poněkud... povolněji, tak potom možná udělají chybu. Chybu, kterou bychom mohli využít.“

„Povolněji?“ zasmál se. „Od tebe to zní skoro jako vtip.“

Mej-lin přikývla. „Tohle jsem se naučila od Dží. Rozvíjet klidnou sílu.“

„Na to už je možná trochu pozdě. Získala sis určitou reputaci, nemyslíš?“

„Co máš na mysli?“ odpověděla.

„Hele, já nejsem ten, kdo kopem z otočky rozpúlí kámen,“ poznamenal. „Jednou mě to musíš naučit.“

„Ty nic takového nepotřebuješ, Conore. Nebojuješ sice elegantně, ale zato je to účinné.“

„A s Briganiem po boku mi to jde ještě líp.“ Rozhlédl se kolem sebe. „A kdyby Abeke vypustila Urazu, možná bychom –“

„Přesně tohle Kana chce. Čeká, až uděláme nějakou hloupost.“

„Ale co jiného nám zbývá?“ zeptal se a zlostně kopl do kamínků.

„Počkáme, až nějakou hloupost udělají oni.“

Rád by sdílel Mej-linino sebevědomí, ale Přísežníci byli neustále o krok před nimi. Když se teď zmocnili tří prastarých relikvií, určitě už nic nepodcení.

Poblíž čenichal veliký, tmavě hnědý rosomák s černým čumákem. Sid Štědrý – jiný vysoce postavený Přísežník – své spirituální zvíře podrbal za ušima. Rosomák přátelsky vrčel, ale potom probodl pohledem Conora a přátelské vrčení se změnilo ve výhrůžné. Pod srstí se mu rýsovaly mohutné svaly. Conor věděl, že tito tvorové napadají a porážejí protivníky, kteří jsou často daleko větší než oni sami.

Jak mohlo takové zvíře navázat pouto se Sidem?

Zavrtěl hlavou. Některé věci byly nepochopitelné.

„Takže tady císař tráví čas přes léto? Moc hezký,“ řekl Conor. Koho by napadlo, že je v Erdasu tolik mramoru? „Ale rozviklané pastýřské boudě v horách se stejně nic nevyrovná.“

„I když tam táhne a páchnou tam vlhké ovce?“

Conor se zhluboka nadechl, jako kdyby ty ovce cítil. „Neexistuje sladší vůně.“

Mej-lin se navzdory jejich situaci usmála. „Chybí ti tvůj starý život?“

Conor zamával pouty. „Zrovna teď jo.“

Mej-lin se zahleděla k moři. „Vypadá to, že máme dalšího návštěvníka.“

Skrz nízké vlny něco plavalo k pláži. Slunce svítilo na zelenomodré šupiny a na silný, tlustý ocas, který tvora rychle poháněl vodou. Poté ze zpěněných vln vylezl na oblázkový břeh veliký ještěr.

Mej-lin přimhouřila oči. „Čungský vodní drak. Nevěděla jsem, že sem připlouvají tak blízko.“

Ještěr si otřepal vodu z ocasu a dovedl se k velkému plochému kameni, který se nejspíš odlomil ze žulového útesu. Na něm si našel pohodlné zasluněné místo, kde si lehl a vyhříval se. Oči měl pootevřené a dával pozor, co se děje kolem.

Byl přes metr dlouhý, dobře živený a kupodivu měl kolem krku zdobený kožený obojek.

Náhle Conor ucítil, jak mu někdo podkopl nohy. Se spoutanýma rukama sebou plácl na oblázky.

„Jejda,“ ozvala se Kordula.

Conor se rozzuřil k nepříčetnosti. Ve zlomku vteřiny se vymrštil na nohy a vrhl se na ni. Nečekala to. Hlavou jí narazil do břicha, a když klopýtla dozadu, švihl oběma rukama nahoru. Do čelistí ji udeřily těžké řetězy, které mu znehybňovaly ruce. Vykřikla a zhroutila se.

„Dost!“ Kana ho chytila za řetězy a odtáhla ho pryč.

Kordula se vyškrábala na nohy. Z úst jí tekla krev a oči měla zastřené zuřivostí. „Tohle byla hloupá chyba, chlapče...“

Tasila Dráp šelmy.

Čepel olizovaly plameny a ocel zlatě zářila. Kordula chytila meč oběma rukama a ukázala na Conora.

Zešílela.

Viděl jí to na očích. Možná v ní to šílenství živil Dráp šelmy. Kordula zaskřípala zuby. „Tak pojď.“

Dokonce i Kana vypadala nejistě a nevstoupila mezi ně. Možná se bála, že by ji Kordula také napadla.

Conor ustoupil. „Sundej mi ty pouta a budeme bojovat.“

Kordula se zasmála. „Bojovat se bude i tak.“

„Conore, pozor!“ zakřičela Mej-lin, když se na něj Kordula vrhla. Conor uskočil stranou, odkulil se přes kameny a ucítil, jak mu těsně nad zády prosvištěla žhavá čepel. Vyskočil a mrštíł po Kordule kámen. Než se stal Zelenoplášt-níkem, každé léto chránil ovce před hladovými dravými šelmami. Všichni mladí pastevcí museli umět házet kamenem prudce a přesně.

Kámen Kordulu zasáhl tvrdě do čela. Vztekla zakřičela bolestí, v předklonu otřeseně zavravorala a naslepo před sebe bodla mečem. Její zuřivost měla za následek, že se plameny rozhořely ještě víc.

Conor věděl, že házením kamenů tenhle souboj nemůže vyhrát. Jeho protivnice měla planoucí meč a on byl spoutaný a neozbrojený. Musel použít důvtip.

Ustupoval po pláži dolů k moři. Námořníci a strážé ho pozorovali, ale nijak nezasahovali.

Okolo kotníků mu zašplouchala voda.

Kordula si odplivla. Pomalu kolem sebe mávala Dráphem šelmy a kreslila jím do vzduchu ohnivá kola. Zazubila se. „Kampak asi utečeš, chlapečku?“

Conor vcházel hlouběji do moře. Nyní mu voda sahala po stehna. „Pojď si mě chytit, Kordulo.“

„Kordulo, nedělej to,“ varoval ji Sid. „Počkej, až přijde k tobě.“

„Zavři pusu, Side. Ten kluk potřebuje dostat lekci a to nepočká.“

Kráčela za Conorem a v rukou svírala jílec meče.

Prodírala se k němu vodou... ve svém těžkém brnění.

Oblázky v moři byly kvůli porostům řas kluzké. Na Dráp šelmy stříkala voda a se syčením se z něj odpařovala.

Jestli si toho Kordula všimla, nevěnovala tomu pozornost. Myslela jen na pomstu.

Conor se soustředil na rovnováhu. Cítil, jak jsou kameny pod jeho nohama vratké a hladké.

Nyní už byl ponořený po pás. Šlápl na velký plochý kluzký kámen, který se viklal. Sestoupil z něj a o krok couvl.

Kordula se zasmála. „Chceš se utopit? To je tvůj plán?“

Conor udělal další krok. Pak klopýtl, vykřikl a rozhodil pažemi ve snaze udržet rovnováhu.

Kordula vycítila příležitost a s křikem se vrhla vpřed.

Conor se zničehonic vztyčil, protože to klopýtnutí jenom předstíral. Rozmáchl se pouty.

Kordula před nimi uskočila přímo na rozviklaný kámen. Pravá noha jí podklouzla a Přísežnice sebou plácla do vody. Dráp šelmy zasyčel a zhasl. Conor vyrazil kupředu.

Kordula sebou házela ve vodě. Kroužková zbroj sama o sobě vážila nějakých deset kilo a zářivé mosazné brnění měla i na pažích. Conor ji srazil zpátky pod hladinu vždy, když se snažila vstát.

Zuřivost v jejích očích vystřídal strach. Moře bylo v tom místě hluboké jen něco přes metr, ale vyprávěla se spousta příběhů o rytířích, kteří kvůli těžkému brnění utonuli v kdejaké tůňce.

„Vytáhni ji z vody!“ zakřičela Kana a společně se skupinkou námořníků se brodili jejich směrem.

Jeden z nich popadl Conora a odvedl ho zpátky na pláž, zatímco ostatní zachraňovali Kordulu. Ta nepřítelům křičela a bojovala s nimi, i když se jí snažili pomoci. Jeden z námořníků ji pustil a Přísežnice sebou znovu pleskla do vody.

Rolan se zasmál a pak objal Conora. „Nevěděl jsem, že jsi takový lišák.“

Abeke s Mej-lin hrdě přihlížely.

K vytažení Korduly z moře bylo nakonec potřeba čtyř námořníků. Poté ji hrubě pohodili na pláž. Kana vylezla na břeh jako poslední a v rukou nyní držela Dráp šelmy. Pohlédla na ležící Kordulu, která vykašlávala mořskou vodu. Meč hodila vedle ní. „Už jsme promrhali dost času.“

Kordula meč sebrala a probodla Conora pohledem. Se zařatými zuby vrazila Dráp šelmy zpět do pochvy.

Kana je vedla nahoru k letnímu paláci. Stezka byl úzká a strmá. Okolní útesy tvořila černá žula, místy pokrytá zelenými shluky mechu. Z puklin vyvěrala voda a po rozeklaném povrchu skal stékaly potůčky.

Na vrcholku útesu se pěšina měnila v širokou dlážděnou cestu, která vedla přímo k branám paláce. Vstup střežili čungští vojáci v zářivém brnění a v helmách ozdobených chocholy. Byli to obrovští chlapi s halapartnami, které vypadaly, že by se jimi dal rozpůlit býk.

Letmo pohlédli na blížící se výpravu. Když kapitán čungských stráží spatřil Přísežníky, ušklíbl se. Pak vyštěkl rozkaz a brána se pomalu skřípavě otevřela.

Námořníci zůstali venku. Než Kana vstoupila dovnitř, otočila se a podala měšec s mincemi šlachovitému muži, který byl na lodi prvním důstojníkem. „Tady je výplata,“ řekla, načež se námořníci vydali zpět k lodi. Poté pohlédla na Conora. „Doporučuju nedělat potíže.“

„Kam jdeme?“ zeptala se Abeke.

Kaně se přes tvář mihl náznak úsměvu. „Na návštěvu k mé staré přítelkyni a zaměstnavatelce.“

Cestu přes nádvoří lemovaly mramorové sochy: nádherná zvířata vytesaná mistry. Hrdí lvi, elegantní volavky. Byli tam hadi, antilopy, orli a všemožní jiní tvorové. Ale Conora upoutal vodní drak.

Mej-lin si jeho zaujatého pohledu musela všimnout. „Ten patřil jednomu čungskému hrdinovi z dávných časů. Jeho pouto se spirituálním zvířetem prý mělo takovou moc, že jím dokázal ovládat moře.“

„Bez těch řečí,“ okřikla ji Kana.

Skupina prošla velkými sály s mozaikovitými podlahami a chodbami, kde v řadách visely portréty bývalých císařů. Conora překvapilo, že uvnitř paláce nejsou žádné členové oficiální čungské stráže. Jenom pár plachých sluhů a *spousta* černě oděných Přísežníků.

Zastavili před obrovskými dvoukřídlými bronzovými dveřmi. Sluha udeřil kladivem do tabule dveří a ony se pomalu otevřely.

Audienční sál lemovala okna s výhledem na moře. Upro-